

[Udenrigsministeren.]

Resultat endnu, men jeg har Lov til at sige til det ærede Medlem, at dette Spørgsmaal adskillige Gange er fremhævet over for de Myndigheder, som Udenrigsministeriet kan sætte sig i Forbindelse med.

Da Meddelelsen kom om, at det slesvig-holstenske Flag skulde bruges paa en Maade, som var ganske overordentlig udæskende, ikke blot for det danske Mindretal, men ogsaa for betydende tyske Kredse i Slesvig, gjorde Udenrigsministeriet straks opmærksom paa Forholdet og søgte at influere paa det, saaledes at de britiske Myndigheder vilde forhindre det.

Med Hensyn til alle de Spørgsmaal, som har været nævnt af, maa jeg kalde det, praktisk Karakter, Spørgsmaalet om Grænsetrafikken, Spørgsmaalet om at faa unge Sydslesvigere paa Højskole i Danmark, Spørgsmaalet om at faa Personer fra Danmark som Lærere, som Præster o. lign. til Sydslesvig, kan jeg oplyse, at alle disse Spørgsmaal arbejdes der med og naas der fra den ene Uge til den anden ogsaa Resultater med. Jeg vil ikke have Ret til her at gaa i Enkeltheder, men sige, at jeg føler mig overbevist om, at en Række af de Ønsker af denne mere praktiske Karakter, som kan hjælpe Mindretallet i dets kulturelle Arbejde, vil Tid efter anden blive opfyldt, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, de ærede Forespørgere og det høje Ting om, at man fortsat fra Udenrigsministeriets Side vil gøre, hvad man overhovedet kan, for at hjælpe med Hensyn til disse rimelige og naturlige Kravs Gennemførelse.

Jeg maa videre have Lov til at sige, at baade hos Brigadegeneral Churcher og hos den engelske Minister — vi har ogsaa forhandlet Spørgsmaalet hos den amerikanske Minister, som naturligt var, da S. H. A. E. F. var en kombineret Organisation — har vi mødt den største Forstaaelse og Vilje til at hjælpe os, men man maa ogsaa forstaa, at det maa tage sin Tid. Jeg gentager, at jeg forstaa Utaalmodigheden, men jeg maa ogsaa tilføje, at det er ikke mere end 4 Maaneder og 14 Dage siden, at Arbejdet kunde begynde.

Naar Grænsen for Eksempel en Overgang var næsten hermetisk tillukket, er det virkelig meget vanskeligt at protestere skarpt derimod. Hvis man siger til os: det er nødvendigt for at fange Krigsforbryderne, at de ikke skal komme nordpaa og finde Skjulested i Danmark, eller de, der er her, ikke skal kunne stikke ned til Tyskland, at have denne meget skarpe og stærke Kontrol, saa tror jeg, jeg er i Overensstemmelse med,

jeg vil ikke sige det høje Tings Flertal, men med saa at sige alle Medlemmer i det høje Ting, naar jeg vil hævde det Synspunkt, at vi naturligvis paa dette Omraade maa hjælpe dem, der har Ansvaret, bedst muligt for at finde Krigsforbryderne og for at saadanne Foranstaltninger kan gennemføres.

Man maa heller ikke være blind for, at den dansk-tyske Grænse er ikke det eneste Sted, hvor der er Grænse mellem Tyskland og andre Lande. Selv om det maaske var muligt hos os at gennemføre Foranstaltninger, fordi det var lettere og rimeligere at gøre det, kunde dette skabe Præcedens eller skabe Krav andre Steder Tysklands Omraade rundt, hvor man nødigt vilde eller maaske slet ikke kunde gennemføre de samme Lettelser, som man mente kunde være rimelige for os.

Ud fra disse Betragtninger har det været nødvendigt at vise en vis Taalmodighed. Jeg forstaa udmærket godt, hvor vanskeligt det har været. Men naar det ærede Medlem og hans Parti spørger, om jeg vil redegøre for de Skridt, jeg har foretaget og agter at foretage til Betyggelse af det danske kulturelle Arbejde i Sydslesvig, kan jeg svare, at vi har saa at sige lige fra den første Befrielsesdag søgt at gøre, hvad vi kunde, for at Forbindelsen mellem de danske nationale Kredse hos det lille Mindretal, som det ærede Medlem kaldte det, i Sydslesvig og Moderlandet skulde blive saa stærk som mulig, og at vi i enhver Henseende fortsat fra Udenrigsministeriets og min Side og fra Regeringens Side vil gøre, hvad vi kan, for at betrygge det kulturelle Arbejde i Sydslesvig bedst muligt.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne stillede derefter det Spørgsmaal, om jeg vil give Tinget Meddelelse om, hvilken Orientering der er givet de allierede Magter om Danmarks Interesser i Sydslesvig. Om dette vil jeg gerne sige følgende.

Det ærede Medlem sagde selv, at hvorledes Spørgsmaalet til sin Tid skulde ordnes for dette lille Mindretal, kunde man ikke sige noget om i Dag, det ønskede han heller ikke at jeg skulde svare paa. At det skulde have Lov til at leve sit eget nationale Liv, kan der ikke være to Meninger om, det er vi enige om; og at Ungdommen ikke for tredje Gang skal kaldes til Kamp for en Sag, som ikke er deres, kan der naturligvis heller ikke være Tvivl om. Men om dette andet Spørgsmaal vil jeg gerne sige, at hvor jeg har orienteret Repræsentanter for de allierede Magter, hvad enten det var ude eller det var deres Repræsentationer her, har jeg